

Vándor-mise?

Nemcsak az, hanem vándorok miséje többszörösen is. Legelőször azért, mert e ifjúsági mise – vagyis istentisztelet, hiszen a felosztása ugyanaz, mint egy vasárnapi istentiszteleté – témája az egyház vándorlásáról szól. Ennek a valóban szép ének-zenei műnek a szerzője *Dr. Tapani Nuutinen* is kihangsúlyozta abban a prédikációban, amit 1994. aug. 4-én mondott el református testvéreinknél, hogy a „communio viatorum”, vagyis úton levők közössége kifejezés, gyakorlatilag a kereszténység létezése óta használt egyházi fogalom. „Szép ez a kép – mondta – hiszen a vándorlásban ott van a bizonytalanság éppen úgy, mint a naponként megújuló akarás: eljutni a kitűzött célba. A vándorlás közben sok a nehézség, de az öröm is, s milyen jó, hogy a magányosan – hiszen mindenkinek a saját varga-betűkkel tarkított vándorútját kell végigjárnia – vándorló még sincs soha egyedül, hiszen mennyei Ura mindig vele van. Akkor is, ha cipőnkben ott a lelkiismeret kavicsa, amely nem hagy nyugodni.”

Jó volt együtt örülni az ünnepi találkozásnak, melyen több mint 300-an vettek részt – köztük sok finn-baráttal. Finnországból visszaérkező csoportunk tagjai is szinte teljes létszámban részt vettek a mintegy egyórás alkalmon, s a frissnek mondható élményeket újra felidézheték. Kár, hogy az idő rövidsége nem engedte meg a beszélgetések igazi kibontakozását, de el kellett fogadnunk, hogy finn testvéreink most a Pilisi Evangélikus Gyülekezet vendégei voltak, s tatai kirándulásuk csak egy állomás volt tíznapos programjukban. Ennek ellenére a találkozó tartalmas volt, s érezhettük mindannyian, hogy *Tapani Nuutinen* személyében továbbra is „biztos alapokon” nyugszik a Joensuu-Pielisjärvi és a Tatai Gyülekezet immár tíz éves testvéri kapcsolata. Isten áldása legyen mindazon, akik segítettek az előkészületben és a találkozó lebonyolításában!

A Biberach-i Evangélikus Gyülekezet Énekkara(50 fő) október 30-án velünk együtt vesz részt istentiszteleten, melynek igehirdetési szolgálatát

REINHARDT SCHMIDT

evangelikus lelkész végzi.

Jöjünk erre a vasárnapi alkalomra is, és hívogassunk másokat!

Életcél?

Mi az a legfontosabb eredmény mindannyiunk életében, amit mindenki kíván, amit mindenki birtokolni szeretne? Ez a kis karikatúra hűen mutatja milyen is az ember valójában! Sokszor bírált, sőt átkozott 20. századunk élet-stílus-keresztmetszetét mutatja e rajzocska. Világosan láthatjuk, nem lehet cél az, amit célként jelölt meg a nagyon is komoly gondolatokat átadni akaró karikaturista. Akkor mi az, amit célként érdemes kitűzni életünkben?

Életünk nagy próbája, hogy anyagban létezzünk, s nehéz ráhangolódunk a lelki valóságra. De ha mégis sikerül, hamar belátjuk, fontosabb és értékesebb, tartalmasabb és nagyobb örömet adóbb, ha nem múlandó javakat gyűjtögetünk már-már eszelős örömmel, hanem ráirányítjuk figyelmünket Arra, aki életünk Garanciája, létünk Alapja, embervoltunk Akarója. Ő van mindenben és mindenért. Ő az aki igazi célt, igazi örömet, igazi megbékélést és harmóniakészséget adhat...

A Protestáns Hetek keretében
1994. október 29-én
este 6 órakor

a Református templomban
(Kocsi út)

**a Biberach-i Evangélikus
Gyülekezet Énekkara**

HANGVERSENYT ad.

A műsorban egyházi művek
szerepelnek.

BELÉPÉS DÍJTALAN!

Mindenkit szeretettel vár az alkalmat
rendező

Evangelikus Gyülekezet

Kis gyülekezet nagy öröme

Az elmúlt napokban nagy öröm ért, amely egyben gyülekezetünk öröme is. Isten vocatio interna-ja (belső elhívás) és vocatio externa-ja (külső elhívás) egybeesett. Ez alkalommal készí-

tettem egy rövid „interjút” *Vancsai József* testvérünkkel, aki ez év őszétől az Evangélikus Teológiai Akadémia hallgatója.

F.M: Azt tudom, hogy amióta befejezted a középiskolát folyamatosan tanulsz. Azt azonban csak néhány hete, hogy régi elhatározásod ezen a nyáron érelődött meg, s jelentkeztél a teológiára. Két sikeres felsőoktatási intézménybe való jelentkezés után, te még egy harmadikat is megpróbáltál. Mi ennek az oka?

V. J.: Igen, már régóta foglalkoztatott a teológiára jelentkezés gondolata és a tavasszal ott rendezett „nyílt nap” végképp meggyőzött arról, hogy ezt a pályát akarom választani.

F. M.: Minden pályának van napos és árnyékos oldala is. Téged mi vonzott? Talán a dédnagyapai „örökség,” tudata? Úgy tudom ő is evangélikus lelkész volt. Igaz?

V. J.: Igen, 40 évig volt a gyúrói gyülekezet lelkésze, de sajnos én már nem ismerhettem. Ami a napos/árnyékos oldalt illeti: Az ifjúsági táborokban folytatott beszélgetések valamint az ott hallott igehirdetések is erősítették bennem Istennek ezt a vonzását.

F. M.: Tudod, a jó pap holtig tanul... főleg a nyelvekkel kell sokat foglalkoznod majd. Középfokon beszéled a német nyelvet – ami nem árt egy evangélikus teológusnak – de nem félsz egy kicsit a kihívástól, hiszen az nem mindennapi?

V. J.: Természetesen félek egy kicsit, de azt hiszem ezzel mindenki így van, hiszen ismeretlen öt év áll előttem. Bízom benne, hogy Isten segítségével legyőzöm a nehézségeket, s elegendő erőt és kitartást kapok. Végül is az Ő kezéből veszem életemnek ezt reménységem szerint sok örömet adó új szakaszát.

F. M.: Vegyél is mindig mindent az Ő kezéből! Isten áldjon meg felkészülésedben!

„Hol van a többi kilenc?”

(Lk 17,12-19)

Jézus Krisztus csodás gyógyításai emberek tömegét vonzotta. Ma sem lenne ez másképp, ha újból köztünk járna – testben. Kíváncsi ember mindig akad, arról nem is szólva, hogy gyógyulásra váró ember is volt, van és lesz elég. Aki gyógyulni akar, mindent megtesz ennek érdekében, még akkor is, ha gyógyulásának esélyei behatároltak vagy egyenlőek a nullával. Így természetes ez; az ember küzd, amíg tud – mondják. Nem kételkedhetünk: a tíz leprás mindegyike szívből akarta gyógyulását.

Mivel a leprásokat kiközösítették a mózesi törvények alapján, ezért sok csonka család törte meg a kenyeret családfő, feleség, vagy éppen egy szeretett gyermek nélkül. Nem volt jóízű afalat, mert tudták: egy közülük – akinek az asztalnál kellene ülnie – szenved. S aki hordozta a testi gyötrelmet is, nyomorúságában nem tudott szabadulni a gondlattól sem: *kirekesztett vagyok*. Kettős terhet, iszonyatosan nagyot hordozott az ilyen ember. A napok múltával a betegség előrehaladtával egyre inkább elvesztették még a reményt is: valaha újból szeretteik körében lesznek...

Valószínű ilyen lelkiállapotban is „vergődő” 10 leprás férfi téhat találkozik Jézussal. Mit is mondhattak volna mint ezt: „Jézus, Mester, könyörülj rajtunk!”. Jézus gyógyít. Személyválogatás nélkül. Pedig még egy samáriai is van közöttük! De Ő csak a szenvedő embert látja. Neki mindegy, hogy ki honnan jött, mindenki az Isten gyermeke. Nekünk nem mindegy.

A ma emberének sajnos még fontos, hogy román, cigány, arab vagy zsidó. Hogy honnan jött, mije van és kinek a kicsodája. Hogy mi a meggyőződése és az hogy milyen „*ista”, és hogy az mennyire „európai”? Keresztény világ...keresztény világ! Eszembe jut egy történet: Nagy Sándornak, a legnagyobb hódítónak volt egy katonája, akinek állandó fegyelmű problémái voltak. Az uralkodó bosszúságára katonáját is Nagy Sándornak

nevezték. Ezért egyszer azt mondta a nagy uralkodó: *Vagy megváltozol vagy megváltoztatod a neved!*

Aktuális lenne 1994. keresztényeire is a nagysándori intés! Azokra, akik csak nevükben keresztények. Maga Luther mondja a parasztfelkelés idején: „Felőlem ölhetitek egymást halomra, csak ne mondogassátok állandóan, hogy keresztények vagytok!”

Jézus mind a tíz leprást megszabadítja nyomorúságából! De mi ez a hálátlan-ság? Tízből kilenc ilyen feledékeny? Nem. Nem felejtették őt el Jézust, csak közben „fontosabb” tenni-valójuk is akadt. S ahogyan az lenni szokott, a lényegtelen vagy kissúlyú problémácskák sokasága elhomályosítja az igazi problémát. S mire Jézusra jutott a sor, csak hült helyét találták...

Egyedül a samáriai leprás volt „jónevelt”. Megköszönte, amit kapott. Jézus kérdéséből kitűnik, hogy elvárta volna a többi kilenc istentelenségét is: „Hol van a többi kilenc?” – S, ha ma újra feltenné Jézus a kérdést az így hangzana: Hol van a többi kilencvenkilenc?

Hálátlan az ember – mondják. S ez így igaz. De ebbe nem szabad beletörődn-

ni. Tenni kell ellene, s magunkon pontosabban magunkban kell elkezdni a jobbítást! A samáriai idegen nem szegényebb lett, hanem gazdagabb. Nem időt veszített, mert visszament Jézushoz, éppen ellenkezőleg időt nyert. Mert a legfontosabbal kezdte új életét: Jézussal találkozott, újra.

Ez adta és szabta meg számára az életirányt. Furcsa vagy hihetetlen, de a ma emberének is ez a megoldás.

Nem életfilozófia-jobbítás, nem probléma-nélküliségre törekvés, de még az anyagiakkal való „bebiztosítás”, sem hordozza magában a megoldást. Nem, mert a megoldás, az nem kívül van, hanem belül van. A válasz a honan-hová-és miért?-re bennünk van. A szívünkben. A mi feladatunk, hogy a szívünkben összekeveredtet Mennyei Atya-mozaikképet újra összerakjuk. Ez nem lehetetlen vállalkozás, mert az Isten „garanciája” Jézus segít ebben is. Megmutatja napoként, hogy a szeretet átadásával a bűnök, bajok megosztásával lehetséges úrrá lenni nemcsak kétségbeesítő helyzeteken, hanem a legnagyobb „ellenfelünkön” önmagunkon is!

A Tatai Evangélikus Gyülekezet története

(II. A hányattatás ideje)

1608-ban újra települt Tata. Lakosai evangélikusok és reformátusok voltak, felsemen. A reformátusok helyzeti előnye a „paphozatalban” derült ki. Ők hozták az első civil papot 1624 körül. Ettől kezdve evangélikusok és reformátusok közösen szervezkednek, *Mányoky Mihály* református lelkész pásztorkodása alatt, mintegy 40 esztendeig. Templomuk a *Szent Balázs templom* volt, amely a mai Kossuth téren állt. (Gázvezeték fektetés közben megtalálták a templom falrészzeit, de anyagi okok miatt a további feltárás nem jöhet szóba.) Nemcsak templomuk, hanem iskolájuk, tanítójuk és paplakjuk is volt. Mányoky utódját *Csáky László* – az új földesúr – távozásra kényszerítette, aki Szőnybe költözött át, onnan pedig gályarabságra került. 1673-ban Csáky László elveszi a templomot, s a gyülekezet egy pajtában kényszerül istentiszteleteket tartani. Még ebben az esztendőben megmozdulnak az evangélikusok és levélben kéri *Szenci Fekete* püspököt, hogy szerezzen nekik evangélikus papot. Valószínűsíthető, hogy kérésüket nem tudták teljesíteni.

Közben a törökök újra elpusztítják Tatát. A Csákyak eladják a várost egy bécsi bankárnak-kereskedőnek báró Krapfnak (udvari hadiszállító is volt), aki a reformátusoknak telket és fát ad, amiből felépítik a „sövény templomot” a mai helyén 1699-ben. Ez – érthető módon – nehezen volt feldolgozható a számban azonos evangélikusság számára. Jóllehet 1721-ben még közel 800 evangélikust tartanak számon – ugyanennyi a református is – néhány évtized múlva alig van már evangélikus. A szervezetileg meggyöngyült helyi evangélikusságot 1721-től a katolikus plébános fokozatosan elszakítja a református gyülekezettől – keresztelek, esketék, temeték mind a katolikusoknál történik. Ekkor már Eszterházy veszi át a birtokot, aki kíméletlenül törekszik a protestánsok megsemmisítésére. Nagy felháborodást váltott ki ezidőtájt, hogy egy tisztességes öreg mesterembert – mert evangélikus volt – a céhből kizárják, vagyonát pedig elkótyavetyélik. 1747-ben az evangélikusok fa imaházát is elveszik, amivel gyakorlatilag megszűnik a szervezett hitélet. Negyvenéves elnyomás következik, s majd amikor ébredés kezdődik a reformátusoknál, akkor ad újból életjelt magáról a helyi evangélikusság. 1780-tól kezdve ismert a közös protestáns egyház története. Evangélikus szervezkedésről 1897-ben hallunk újra.

(folyt. köv.)

Alkalmaink

Vasárnap 9⁰⁰ – Istentisztelet
Vasárnap 9⁰⁰ – Gyermekek-bibliaóra
Csütörtök 17⁰⁰ – Bibliaóra

Mindenkit szeretettel várunk!

ERŐS VÁR A MI ISTENÜNK!